

розширення сегменту вузькоспеціалізованих інтелектуальних працівників у них - з другого, перед НГ стоїть завдання сформулювати відповідь на: а) виклики світової економіки, які на рівні НГ трансформувались у необхідність збільшення частки високотехнологічних виробництв в структурі ВВП та активізації малого інноваційного бізнесу згідно цільових орієнтирів розвитку промисловості. Якщо перша складова вимагає активного державного супроводу у пропозиції нових товарів, послуг і бізнес-моделей, а також формування прогресивної технологічної та галузевої структури промислового сектору, ядром якого мають виступити наукоємні розвинуті технології під впливом розвитку індустрії 4.0, то ініціювання неоіндустріалізації для другої - можлива у зв'язку із розвитком Інтернет-технологій та поширенням електронної торгівлі; б) необхідність кадрового, фінансового забезпечення; розбудови ланцюга «науковий девелопмент – виробництво – споживач»; системний імпорт високих технологій (придбання технологічних активів, трансфер технологій тощо) [1]; в) суперечності економічної й соціальної сфер (з метою пом'якшення впливу економічних відносин на соціальну структуру суспільства і навпаки). Разом з тим, діджиталізація бізнесу, особливо індустрій з високою залученістю споживачів і довгим циклом продажів, засвідчує активне впровадження концепції маркетингу 4.0, яка глибоко проникає у всі сфери соціуму.

Очікується, що позитивні ефекти неоіндустріальної модернізації мають віднайти своє відображення у побудові структурно-технологічної модернізації галузей НГ, зростання задоволення внутрішніх споживчих та соціальних потреб, потреб інвестиційних, підвищення суспільного добробуту в країні.

Список використаних джерел:

1. Решетило В. П. Неоіндустріалізація та її вплив на розвиток вітчизняної та міжнародної економіки [Текст] / В. П. Решетило, І. А. Островський // Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Міжнародні економічні відносини та світове господарство. Випуск 18, частина 3. – 2018. - С 21-25.

Шостак Л.В., к.е.н., доцент

Шепелюк Н.П., студентка

Східноєвропейський національний

університет ім. Лесі Українки

м.Луцьк, Україна

ОСОБЛИВОСТІ КОРПОРАТИВНОГО УПРАВЛІННЯ

Адекватна і ефективна система корпоративного управління дуже часто розглядається як найважливіша складова комплексної підтримки, спрямованої на надання радам директорів і керівництву компаній сприяння в пошуках відповідей на питання, що їх цікавлять і забезпечення довгострокової стійкої вартості для акціонерів і зацікавлених сторін.

За умови, що впроваджена вірно, система корпоративного управління сприяє зміцненню довіри до ринків капіталів. Незадовільне корпоративне управління часто називають основною причиною корпоративних провалів і

масштабних фінансових криз (наприклад, азіатської фінансової кризи 1997 року і глобальної фінансової кризи 2008 року). Зокрема, в якості серйозних недоліків часто вказуються проблеми з виконанням радою директорів своїх функцій і дотриманням етичних цінностей, проблеми з дотриманням принципу різноманіття в раді директорів і залученням до ради директорів осіб, що володіють необхідними навичками, а також проблеми з дотриманням принципу незалежності, впровадженням структури винагород і системи управління ризиками та забезпеченням достовірності фінансової звітності [1, с. 25].

Регулюючі органи постійно шукають способи вдосконалення не тільки самих вимог, а й рівня сприяння зі сторони компаній в частині їх впровадження (іншими словами, дотримуються підходу «пріоритет змісту над формою») [2, с.85].

Наша думка полягає в тому, що корпоративне управління спирається на п'ять взаємопов'язаних принципів, кожен з яких повинен бути присутнім і справно функціонувати для реалізації корпоративного управління. Вони відповідають п'яти основним елементам корпоративної структури:

1. Стратегія і культура керівництва
2. Структура і контроль ефективності
3. Ризик
4. Управлінська інформація та контроль
5. Прозорість та звітність

Такими принципами відповідно є:

1. Керівництво
2. Ефективність
3. Підзвітність та відповідальність
4. Винагорода
5. Відносини з зацікавленими сторонами.

Існує кілька факторів, які обумовлюють вдосконалене корпоративне управління. Вони варіюються від очікувань зацікавлених сторін щодо результатів діяльності до необхідності в управлінні комплексності та управління ризиками, від різних регуляторних вимог до прагнення забезпечити капітал за прийнятною вартістю. Але, що цікаво, не всі рушійні фактори однаково важливі для досягнення ефективності корпоративного управління [3].

Ці різні чинники вводять і допомагають формувати структури, процеси і культуру корпоративного управління компанії, що застосовуються і підтримуються радою директорів.

У більшості країн використовується поєднання інструментів КУ, до складу яких входять законодавчі документи (закони про компанії та правила лістингу), кодекси КУ і керівництва кращої практики, але в інструментах далеко не завжди містяться посилання на регулюючі їх документи [4].

Дещо більше вимог, що стосуються КУ, містяться в інструментах, заснованих на принципах («дотримуйся або поясни причину недотримання», добровільне дотримання), що вказує на їх здатність забезпечувати більш чітко сформульовані вимоги щодо порівняно з законодавчими актами. Але наявність

безлічі інструментів підвищує ризик того, що вимоги будуть суперечити одна одній, а результатом цього буде плутанина з їх дотриманням на практиці.

Список використаних джерел:

1. Мальська М. П. Корпоративне управління: теорія та практика: [підручник] / М. П. Мальська, Н. Л. Мандюк, Ю. С. Занько. – К.: Центр учбової літератури, 2012. – 360 с
2. Коробка С.В. Корпоративне управління в Україні: проблеми та шляхи їх вирішення // Науковий вісник ЛНУВМБТ імені С.З.Іжицького. 2016. – Т. 18. – № 2. – С. 80-83.
3. Окунев О. Корпоративне управління як новий тренд українських компаній [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://yur-gazeta.com/publications/events/korporativne-upravlinnya-uk-noviy-trend-ukrayinskihkompaniy.html>
4. Козакова Т.С. Сучасні підходи до визначення корпоративного управління в умовах інформаційної економіки // Причорноморські економічні студії. – 2016. – Вип. 1. – С. 56-58.

Шушкова Ю. В., к.е.н., доцент
Львівський національний університет імені
Івана Франка, м. Львів, Україна

ТЕОРЕТИЧНИЙ БАЗИС ПРОЦЕСІВ ТЕХНОЛОГІЧНОЇ МОДЕРНІЗАЦІЇ ТА РЕІНДУСТРІАЛІЗАЦІЇ ЕКОНОМІКИ В УМОВАХ НЕОІНДУСТРІАЛЬНОГО СУСПІЛЬСТВА

В сучасних умовах економічного розвитку, процеси перебудови, розбудови, оновлення техніко-технологічних систем функціонування реального сектору економіки невід’ємно пов’язують із поняттями індустріалізації, а в їх новому сучасному контексті із концептами неоіндустріалізації та реіндустріалізації а також поняттям технічної, технологічної модернізації економіки. Реальний сектор економіки має вагоме значення, як основа стабільності функціонування економічних систем провідних країн світу та каталізатор всіх основних інноваційних, прогресивних процесів науково-технічного, технологічного, соціального розвитку й підґрунтя створення додаткової вартості, матеріальних і нематеріальних цінностей.

Вагомий внесок у розвиток світової економіки та промисловості розвинених країн забезпечила індустріалізація. Проте, на сьогодні економічними лідерами стали ті держави, де активно підтримуються і розвиваються нові прогресивні галузі промисловості (інформаційних технологій, біотехнологій, нових технологій в машинобудуванні, альтернативній, новій та ефективній енергетиці, тощо). Орієнтація на такі процеси розвитку отримала назву реіндустріалізації економіки.

Реіндустріалізація економіки – це процес структурних змін та інституційних реформ в системі національного господарства, орієнтований на становлення і розвиток, нарощування потенціалу та забезпечення конкурентоспроможності нових прогресивних галузей промисловості та інших базових видів економічного діяльності на засадах інтелектуалізації.

Впровадження процесів реіндустріалізації на основі технологічної модернізації спрямоване на відновлення та зростання темпів індустріального розвитку, внаслідок оновлення, на інноваційних засадах, техніко-технологічних потужностей економічної системи країни, активного впровадження інституційних